

въпросъ, да е още вникналъ и схватилъ добре турската политика него време, за да може да предизвика въ наша полза намѣсването на нѣкоя силна покровителка. Този човекъкъ бѣше Д. Цанковъ. Нему се пада най-голѣма слава по разрешението на черковния въпросъ: безъ него тоя последния дълго време щѣше да тропа на едно мѣсто. Драганъ Цанковъ бѣше въ това време учителъ на българчетата въ френското училище на Бебекъ, въ което бѣше директоръ единъ калугеръ лазаристъ на име Боре, отличенъ дипломатъ. Види се, че Д. Цанковъ е можалъ да привлѣче вниманието му върху подобрието на нашето черковно положение. Не е никакъ странно, че като сполучливъ начинъ за разрешение на нашия въпросъ се е представила предъ тѣхъ на първо мѣсто Унията, т. е. припознаването на папата за глава на българската черква“.

Както Мирковичъ, тѣй и Цанковъ сж считали черковния въпросъ по-скоро за политически. Отчаяни отъ упорството на гръцката патриаршия, отъ колебливото държание на турското правителство и отъ опозицията на Русия, униатското движение се явява като една решителна маневра, чрезъ подкрепата на силна Франция, да се ускори разрешаването за българската черковна независимостъ.

„Ако днесъ имаме самостоятелна черква, пише по-нататкъ въ брошурата д-ръ Марковичъ, то трѣбва да се благодари на униатитѣ, съ Д. Цанкова на чело, които съ вестникъ „България“ и подкрепени отъ силнитѣ на деня, французитѣ, съ дързостни статии стреснаха българина отъ летаргията му и чрезъ успѣха на Унията принудиха и най-противнитѣ дипломати да му признаятъ черковнитѣ правдини“. Ето съ какви възгледи и помисли докторътъ и неговиятъ другаръ сж се движили при учредяването на Унията.

На чело съ Др. Цанковъ, Боре, Йосифъ Соколски, дяконътъ Рафаилъ, д-ръ Мирковичъ отива въ Римъ при папа Пий IX, който ржкоположилъ за глава на Унията дѣдо Йосифъ. Впечатленията отъ невъзпитаността на тоя последния и неговитѣ обноски въ Римъ сж лоши.

Въ 1860 г. Мирковичъ отива въ Влашко и става директоръ на българската гимназия въ Болградъ (Бесарабия), на мѣстото на поминалия се Д. Мутевъ. Изпълнявалъ е едновременно и длъжността градски лѣкаръ. Има отпечатано „Слово възъ нуждата на учението и възпитанието, изложено отъ д-ръ Мирковича, директорътъ на българското централно училище, и изречено отъ ученика Д. Грекова, въ време на наградитѣ 1864 г. юний 30“. Напуца отпосле